

Jo et donaria, amor,
tota la tarda
per fer del temps un feix
d'hores esparses
i així, com mar tranquil,
blavejar l'aire.

Jo et portaria, amor,
fruita enramada,
com l'aire pels balcons
d'aquesta casa,
i dir-te també avui
paraules clares.

Jo tornaria, amor,
a viure encara
altres dies passats,
dies com d'aigua,
lliscant entre els illots
d'un mar en calma.

Esmicolant les hores com sauló
d'empedreïdes tardes, em pregunto
si el més indispensable és la certesa
d'haver acomplert propòsits.

O potser
seria molt millor deixar lliscar
aquest riu imparable d'anys i nits,
anar endolcint la veu i el caminar
amb el guany generós. I haver acollit
la feina, les paraules i les hores.

I el gest callat i franc del teu mirar
em fa alentir neguits, paisatge aquós.

Per quin vorell ombriu podré apamar-te
si ets fet de terra, tot tu una rel fonda
que trenca rocalls, que esberla seques.
M'agradaria tant poder abreujar
els erms moments on no germina el temps,
on tot és com ahir.

La ment s'imposa
i en cada solitud, en cada angúnia,
refaig l'espès bosc baix fet de falgueres.